

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptura, Et Vera Catholica
Doctrina, Atque Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

Vtrum non sit Canonibus consentaneum, vt presbyteri ad prædicationem
& administrationem sacramentorum: Diaconi verò & subdiaconi ad
ministerium Eleemosynarum esse applicent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Tricesimaquinta Accusatio.

De Reformatione, & Restitutione Collegiorum.

Vtrum Ordinatio Libri non sit fundata in Scriptura & Canonibus.

Vtrum non sit Canonibus consentaneum, ut Presbyteri ad praedicationem Sacramentorum: Diaconi verò & Subdiaconi ad ministerium Eleemosynarum esse applicent.

CAP. CXXV.

O loco dicunt Ordinationem Libri, esse nouitiū & humanum inuentum, absque omni Scripturae Sacrae fundamento: sed antiquis Canonibus, & institutionibus Metropolitanae, & aliarum Ecclesiarum repugnans.

Satis quidem audacter hoc scribunt Aduersarij, verum ne minima quidem ex parte probant. Iudicium esto penes omnes prudentes Christianos, postquam Ordinationem in Libro praescriptam, ad normam S. Scripturae, & Canonum examinauerint. Iuxta verbum Dei, & Canones, non contra, debent omnes Ecclesiasticae fundationes temperari, & obseruari.

Primum omnium ubi lenitatis cuiusdam, & non extremi rigoris, in Reformatione significationem damus, & in Libro memoratur, quod si ad integrum deberent personae Collegiorum reformari, oporteret ut omnes Collegiorum praepositi, & quotquot eorum sunt membra, nempe Sacerdotes: Diaconi, Subdiaconi, Canonici, Vicarij, denique & omnes Clerici, ad formam redirent & modum, quem Canones nominibus istis & ministris praescribunt. Ad hoc scribunt Aduersarij: Vtinam concedat Deus, ut talis aliqua Reformatio, qualem Canones exigunt, à capite ad infima vsque membra, ordinatè, & quomodo fieri decet, quaratur, & instituat.

At quis fidem illis habere potest, quod serio & ex animo loquantur? Deus enim hoc vult, ac praecipit: ipsi verò id facere negligunt & aspernantur.

Non ignorant Sacerdotes ex mandato sacrarum litterarum & Canonum debere ab omnibus mundanis negotiis ac fastu penitus subducere, & populo Christi in ministerio doctrinae, & tota animarum Cura, sancta & irreprehensibili vita fideliter inservire, & singulis Ecclesiis singulos praefectos esse, ab iisq; non plus ad temporalem necessitatem accipere, quam unicuique ad ministerium suum utiliter Ecclesiis praestandum est necessarium. At qui fit ut hoc non exequantur? Quare tantam praebendarum, imò etiam parochiarum copiam tenent, nulli verò inserviunt? Cui populo

populo vnquam hactenus Christianum Sacerdotale ministerium præstiterunt? Dominus in hanc impudentiam suo tempore grauissimè animaduertet.

Secundò accusant id quod in Libro requiritur, vt Capitulum Metropolitanum in his quæ ad doctrinam, Missas, Sacramentorum administrationem, aliâque Ecclesiæ ministeria & Ceremonias pertinent, non aliter se gerat, quàm prescribit liber: & rursus obiciunt, Canones sacros multipliciter condemnare, quæ in hoc Libro traduntur.

Verùm id ne in minimo quidem hactenus probarunt, neque probabunt in æternum.

Tertio non dabitant scribere, quod id quod Liber Reformationis vult, vt Presbyteri Canonici omnes ad curam animarum, prædicationem, & Sacramentorum administrationem, similiter Diaconi, & Subdiaconi, ad dispensationem Eleemosynarum se conferant, rursus Canonibus sacris non quadrare.

Quod dum scribunt, disciplinam, quæ tamen in Libro simul expressa est, omittunt. At videamus quomodo hanc assertionem suam confirment. Primum eorum argumentum est, Ministerium doctrinæ & Sacramentorum esse proprium officium Episcoporum, aded vt nemo Presbyterorum debeat illud præsentè Episcopò administrare. An non hæc rationabilis ac iusta causa videtur, propter quam tam Christianum Reformationis Archiepiscopi sui modum, tam procaciter taxent? Præterea bella sanè & elegans concludendi ratio est, sed quæ solis Calumniatoribus competit, ex eo, quod ad Episcopale officium propriè pertineat, Docere populum, inferre, Nemini igitur ex Presbyterorum ordine licere docere populum. Ad hæc fictum quoque Clementem ad id probandum citant, & Hieronymum, qui tamen idem omninò docent, quod Liber Reformationis.

Equidem debet Episcopus, quæcunque ad Curam Animarum pertinent, principaliter, & per semetipsum, quantum ab eo fieri potest, expedire: at non solus, sed debet ad id Presbyterorum, tanquam Coadiutorum adiumento vti. Et sanè quid aliud est Episcopus quàm Presbyter, quemadmodum D. Hieronymus ex 1. Epistola D. Petri, ex Luc. Act. 20. ex Paulo ad Phil. 1. & Tit. 1. non vno tantum loco euidenter demonstrat? Ex quo rectè infert: Quid igitur facit Episcopus, sola Ordinatione excepta, quod non item faciat Presbyter? Nota quicquid Episcopo in Ecclesia faciendum est, idem & Presbyter facere debet: sola ordinatio & institutio ad Ecclesiæ ministerium Episcopo reseruata fuit, in signum poenitentia. Quæ etiam hanc solam ob causam ordinata fuit, quo facilius Christianæ Ecclesiæ vnitas conseruari possit: non autem quod Episcopalis ordo per se aliud officium ministeriumque sit, quàm Presbyteralis. Adhæc ipsorum Gratianus caput quoddam introducit ex aliquo figmento, D. Hieronymo

perperam adscripto, quod testatur, Ad Presbyterorum officium pertinere, prædicare, confirmare, populum benedicere, & omnia id genus Episcopalia munera, ipso etiam Episcopo presente obire.

Nihilominus audent Aduersarij affirmare, Prædicare non esse proprium munus Presbyterorum, sed solius Episcopi. Et volunt hoc probare per D. Ambrosium, in 4. cap. ad Eph. vbi tamen contrarium docet. Sic etiam D. Hieronymum ad Nepotianum allegant, vbi tamen scribit, Malam esse in quibusdam Ecclesiis consuetudinem, quod Presbyteri taceant, nihilque coram Episcopis loquantur. Hinc est quod Valerius prædecessor Augustini Hippone commendatur, quod Augustinum, adhuc Presbyterum existentem, coram se prædicare permittebat. Quot item elegantes habemus sermones, quos D. Chrysostomus ad populum Antiochenum, cum adhuc Presbyter esset, habuit?

At videamus quodnam peculiare ministerium Aduersarij Presbyteris Canonicis assignent. Proprium Presbyterorum Cathedralium Ecclesiarum officium esse aiunt, Sacras Scripturas diligenter peruestigare, & in Synodis vnà cum Episcopo, quomodo Scriptura Sacra (dissensione aliqua dogmatum incidente) intelligi debeat, explicare, & aliàs etiam cum Episcopo in causis Synodalibus, velut Assesores decernere.

Presbyterorum verò minorum Ecclesiarum, aut Scripturas Sacras in Collegiis suis profiteri & docere, aut in eis assiduo exercitio aliter versari: sed & Episcopum eorum opera in prædicationibus nonnunquam vti posse, quanquam non sit istud proprium eorum officium.

Qua ratione Presbyteris Cathedralium Ecclesiarum multum ocij, multumque quietis conciliabunt, & parum Ecclesiis Christi ministrare cogentur. Si enim officium eorum, latius se extendere non debet, quam vt S. Scripturas peruestigent, eamque in Synodis explicent, & in causis Synodalibus decernant: Episcopi verò rarissime Synodos celebrent: & etiamsi antiquam ordinationem imitarentur, duas nihilominus tantummodo per Annum conuocaturi essent; hoc modo Presbyteri Canonici, vel nihil omnino, vel ad summum bis in anno quod laborent habebunt, quando Synodi celebrantur. Medio tempore suam haberent quietem, ociùmque ad S. Scripturas peruestigandas.

Sic etiam Minorum Ecclesiarum Presbyterorum, iuxta sententiam Aduersariorum exiguus labor incumberet, si tantum in Collegiis suis Sacras Scripturas profiteri, ac docere deberent, idque vt ipsi volunt, coram paucis quibusdam doctis. At vbi relinquetur interim grex Christi, quem Dominus precioso sanguine suo redemit? Quam longè aliter loquitur Spiritus Sanctus per Paulum, & Petrum, de officio, ministerioque Presbyterorum! Per Paulum ita dicit ad Presbyteros Ephesios, quos Paulus ad se Miletum vocauerat.

Attendite

Attendite igitur vobis & cuncto gregi (Nota, Cuncto gregi, cui Presbyteri ministrare debent, sine dubio doctrina & admonitione) in quo vos Spiritus S. posuit Episcopos (Nota, quod omnes Presbyteri Episcopi sunt, quodque Presbyterorum & Episcoporum munus per se vnum & idem est) ad pascendum Ecclesiam Dei, quam acquisiuit sanguine suo. Quid verò est Pascere? An non vniuersæ Ecclesiæ Christi ante omnia de sana doctrina prouidere? Quid est Ecclesia? Nunquid tota congregatio populi Dei, vniuersa multitudo fidelium?

Iam quid dicit Petrus ex Spiritu S. de officio ministerioque Presbyterorum? Presbyteros qui sunt inter vos obsecro, qui sum & ipse Presbyter, ac testis afflictionum Christi, &c. pascite quantum in vobis est, gregem Christi, curam illius agentes, ἐπισκοπούτε, hoc est, Episcopale munus in eo administrantes, &c.

Hic rursus, vide Christiane Lector, Ministerium Presbyterorū nullo modo in eum finem institutum esse, vt soli per se, vel cum paucis doctis studeant, & scripturas explicent, canant, legant, ac precentur: sed vt gregem Christi pascant, eiusque Episcopos & Inspectores agāt, hoc est, ei de omnibus quibus interior homo in Domino crescere & augeri potest, prospiciant, ad quod doctrina, & admonitio ex verbo Dei semper requiritur. Vniuerso populo debent inseruire ad omnem profectum pietatis, non sibi ipsis, vel solis Clericis. Hinc est quod Dionysius ministerium illuminationis, hoc est, vltioris in cognitionem Christi inductionis illis attribuit.

At quid verbis opus est? Omnes Antiqui Patres & Canones abundè cum sacra Scriptura testantur, Presbyterale & Episcopale officium per se vnum & idem ministerium esse Curæ animarum, ac totius administrationis Ecclesiarum Christi in doctrina, sacramentis, & disciplina. Item, quod hanc solam ob causam vnus inter Presbyteros, qui omnes gregum Christi Episcopi, hoc est, inspectores, & animarum curatores esse debent, reliquis præficiatur, quemadmodum in Senatu Cōsul (qua similitudine Hieronymus vtitur) quò melius ad singula attendatur, & grex Christi intempestiuus pascatur, & vnitas in Ecclesiis firmitus ac constantius conseruetur. Quam postremam causam D. Hieronymus tractat.

Adhuc vnum argumentum adducunt Aduersarij ad probandū, quod prædicandi munus non propriè ad Presbyteros pertineat: ex eo nempe, quòd D. Hieronymus, & alij eius similes multi sancti Presbyteri non prædicauerint.

Hoc loco interrogandi essent Aduersarij, quo tēpore tales viri, officio prædicandi sese subduxerint, vtrum cum adhuc in Presbyterali gradu ac ministerio constituti essent, suamque corporalem prouisionem peculiariter huic officio, & muneri destinatam, ab Ecclesia acciperent ac fruerentur, quemadmodum Aduersarij, eorūque similes Presbyteri faciunt, cum ne minimam quidem huius

ministerij partem exequantur. At hoc nunquam poterunt demonstrare. Hoc quidem reperitur D. Hieronymum, alioque eiusmodi viros, Presbyterali ministerio deposito ad monasticam vitam se contulisse, quod facientes, omnia quoque stipendia, & præbendas Ecclesiarum Christi, resignarunt, & vel ex propriis Patrimoniis, vel beneficentia ac liberalitate, quorundam piorum hominum, nec non proprio labore manuum, victum quæsierunt, quemadmodum Monachi semper corporali quoque labore, seipfos exeruerunt.

Nec prætereundum silentio est librum Reformationis prædicandi populoque Scripturas interpretandi munus, non aded strictè Presbyterali ministerio attribuere, vt in eo neminem omnino tolerandum censeat, quin possit ac velit incumbere. Quoniam enim vniuersa cura animarum, Presbyterali officio iniuncta est, fieri potest, vt quidam maximè idonei sint, ad omnia quæ Christiana disciplina, & gubernatio extra prædicationem requirit (cuius generis nonnulla Aduersarij ex ficto Clemente suo recensent) qui tamen dono prædicandi, & sacras Scripturas coram populo interpretandi penitus sunt destituti. Tales nihilominus ad Presbyterale ministerium assumi possunt, quemadmodum D. Hieronymus in cap. v. 1. ad Timoth. testatur, quod Synagoga & Ecclesia Christi ab initio semper eiusmodi nonnullos Presbyteros, iuxta Doctores habuerit, ac meritò habere debeat. At tamen cum doctrina & Sacrarum Scripturarum interpretatio præcipuum ac summum in cura animarum, locum obtineant, eaque Spiritus sanctus peculiariter in Presbyteris requirit, i. ad Timot. 5. ad Tit. 1. Sancti quoque Patres eiusmodi aptitudinem ac diligentiam in docendo populo singulariter in Presbyteris spectarunt. Hoc est, quod Liber Reformationis commemorat, vltius nihil. Quapropter Aduersarij ne minimum quiddam demonstrarunt, nec demonstrabunt in posterum, quod Liber Reformationis, de Ministerio Presbyterorum, non consentienter cum Sacris Litteris, & antiquis Canonibus tradiderit.

Verùm debebant Aduersarij, cum dicunt, totum doctrinæ ministerium, & Sacramentum ad Episcopum pertinere: Item Presbyteros præsentem Episcopo, non debere eo perfungi; hoc considerare, quod inde firmissimum certissimumque testimonium sumi possit, in vna congregatione populi Dei, vnam solam Missam celebrandam esse, idque ab Episcopo, vel ipso absente à Presbytero, cui id negotij demandarit.

Cæterum Aduersarij dum prædicationem & administrationem Sacramentorum aded penitus ad Episcopum restringunt, & à Presbyteris remouent, nos perstringere voluerunt, quasi Reformatio iuxta Canones instituta, nemini grauior & intolerabilior, quam

quam nobis sit futura. Vnde etiam hoc posuerunt, à capite ad infima vsque membra. Sed vtinam Aduersarij, omnesque Presbyteri pro quibus pugnant, tam prompti ac parati essent, ad veram & efficacem omnium Ecclesiasticorum ministeriorum Reformationem, quemadmodum diuinę Scripturę, & Sacri Canonis postulant, instituendam, atque nos parati & instructi sumus; breui enim tempore melius consultum foret Ecclesiis.

Apologia eius, quod nos Christianum Magistratum retinemus, & constituimus, vt Cura Animarum, per idoneos, ad eamque vocatos viros, ritę administretur.

CAP. CXXVI.

NON nostro tempore, sed diu ante nos Electoralis Principatus, ad nomen & Magistratum, episcopalis officij Colonienſis deuenit. Quod qua ratione factum sit, non est huius loci recensere. Verum quomocumque id contigerit, certum tamen & indubitatum est, omnes Magistratus qui sunt, à Deo ordinatos esse, secundum Spiritus S. testimonium, ad Rom. 13. Quamobrem cum semel Magistratus Electoralis Principatus, Episcopali nomini, ac potestati, Metropolitanę Ecclesię Colonienſis accreuerit, necesse est, vt sinamus esse Magistratum à Deo ipso constitutum, ac bonum Dei ministerium, vt quę summa ac diligentia ac fide ei inuigilemus. Quamobrem cum semel ad Magistratus ac Principatus istius Officiam peruenerimus, decet etiam nos, vt in hac Vocatione, quę per se pia ac bona est, permaneamus, & Domino in eo seruiamus, quandiu nos in ea habere voluerit.

A quod nos remorari non debet, quod ad id ea persuasione allecti sumus, quasi debeamus simul Episcopali quoque munere perfungi: Ad quod sufficiat, si id Vicariis nostris, in Pontificalibus, & Spiritualibus, vna cum Archipresbyteris, & Archidiaconis, obendum demandemus: Nos verò, quemadmodum prædecessores nostri longo tempore fecerunt, Electorali officio ipsi incumbamus. Ea enim persuasio tanquam humana præsumptio id efficere non potest, vt Electorali vocatione, ad quam Omnipotens non nihil nos donauit, derelicta, ad prædicandi munus, aliąque Animarum curę ministeria, ad quę non sumus à Domino donati, atque idcirco nec vocati, nos conuertamus. Quilibet enim in ea vocatione manere, Dominoque seruire debet, in qua se potentem deprehendit, & ad quam à Domino maxima dona accepit, ad vtiliter ei in illa seruiendum.